

Katarzyna Nazaruk (ur. 1974 r.)

Absolwentka Filologii polskiej i Bibliotekoznawstwa w Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku oraz studiów podyplomowych Wizaż, stylizacji i technologii fryzjerskiej w WSZU i E w Poznaniu. Laureatka kilku konkursów poetyckich: wyróżnienie w Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim im. M. Stryjewskiego w Łęborku-1992 r., wyróżnienie w Międzynarodowym Konkursie Poetyckim Wąglany 1993 r., III miejsce w Międzynarodowym Konkursie Poetyckim Wąglany 2009 r. w kategorii „O złote gęsie pióro”, I miejsce w I Konkursie Poetyckim dla Nauczycieli organizowanym przez Wojewódzką Bibliotekę Pedagogiczną w Słupsku w 2010 r., II miejsce i wyróżnienie w Ogólnopolskim Konkursie „Szufłada” 2011 r., organizowanym przez czasopismo „Biblioteka w Szkole”, III miejsce w konkursie „Harmonia Dusz” 2011 r. Stypendystka Prezydenta Miasta Słupska w dziedzinie kultury w 2011 r.

„Pisać wiersze zaczęłam w liceum. Otrzymałam wtedy dwa, jakże dla mnie cenne wówczas, wyróżnienia w konkursach poetyckich. Przez 15 lat, z różnych względów, nie zajmowałam się tworzeniem poezji, by powrócić do swojej obecnej pasji. I myślę, że jest to już bardziej dojrzałe i świadome. Myśl przewodnia mojej twórczości brzmi: „Obserwuję rzeczywistość”.

Czasami rzeczywistość zastana nie spełnia naszych oczekiwań, zaskakuje i mierzi absurdem, płytkością lub nieszczerością relacji międzyludzkich, koleżeńskich, rodzinnych.

Moje wiersze są próbą nazwania pewnych emocji, nie tylko moich, ale również zaobserwowanych u innych, zdystansowania się do świata, na który często nie mamy wpływu lub tylko pośrednio”.

Najbardziej wzruszające są wiersze do córki i o córce. Dialogi, monologi, prośby wreszcie. O wymagania, o przyjaźń, miłość. I podpis pod tymi listami prosty jak poezja: *to ja, twoja mama*.

Erotyki też są pełne namietności. I ten kobiecy balans między ciałem, a duszą. Zupełnie zresztą niepotrzebny, bo kobieta to całość. Całość i pełnia. Męzczyzna się odnajduje, bo kobieta to przecież *ziemia obiecana*.

Stefan Pastuszewski

„Żona Beduina” to przede wszystkim liryczny portret współczesnej kobiety świadomej swoich pragnień i cielesności. Naturą poezji Katarzyny Nazaruk jest miłość, jej przestrzeń relacje pomiędzy kobietą a mężczyzną. W to i tak naturalnie już skomplikowane intymne środowisko oczekiwań, uczuć i pożądania z właściwą sobie bezwzględnością ingeruje też oczywiście świat zewnętrzny. Wybijając twardy rytm codzienności, zmusza do rezygnacji z marzeń, pozbawia idealistycznych złudzeń, znaczy przemijaniem. W świecie tej liryki nie ma jednak zgody na poddanie się nieuchronnemu egzystencjalnemu nurtowi i zmianom, jakie niesie. Nawet jeśli przychodzi czas, by deklinować żal.

Jarosław Bytner

www.mroczna.art.pl

Żona Beduina

Katarzyna Nazaruk